

Sonnetten

Felix Rutten

bron

Felix Rutten, *Sonnetten*. Louis Winkeler, Amsterdam 1921

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/rutt004sonn01_01/colofon.php

© 2013 dbnl / erven Felix Rutten

The logo for the Dutch Bibliography (dbnl) consists of the lowercase letters 'dbnl' in a blue, sans-serif font. The letter 'd' is stylized with a small hook at the top.

Liefde

[Hoe keur ik, kostbaar als antieke gemmen]

Hoe keur ik, kostbaar als antieke gemmen,
Weer nieuwe kleuren voor mijn klinkgedicht:
Klanken die met mijn stemming samenstemmen
En mijn verbeelding beelden voor 't gezicht;

Woorden die 't woelen der gedachten temmen
Tot rythme en zang, in vormschoon evenwicht;
Rijmen die 't stroomen van de ziel niet stremmen,
Maar wieken aandoen van muziek en licht.

Des dichters werk is vreemd en wonderbaar.
Hij voelt vocalen niet als klank alleen,
- Klinkend als koper, luit of veël en snaar, -

Hem branden kleuren door die klanken heen.
Geluid legt hij in tinten op, en voor
't Gezicht is kleur, wat klanken zijn voor 't oor.

[Ik had mijn avond stil van storm gedacht]

Ik had mijn avond stil van storm gedacht
Met wat gezang van zacht gelispden regen...
Hoe wandelt gij zoo vreemd nu langs mijn wegen,
Zoo onverhoopt en, ach, zoo onverwacht?

Ik had reeds lang 't verlangen dood gezwegen,
Dat voor berusting niet dan onrust bracht...
Welk wonder hebt ge toch in mij volbracht
Met dus uw aangezicht mij toegenegen?

Aller beloften stralende vervulling,
Wonder van min, waarvoor ik schroomvol kniel,
Schoonheid van liefde in deze' ontmenschten tijd,

Hoe vat ik, in den glans van deze onthulling,
Of werkelijkheid tot louter droom verviel,
Of droom werd verkristald tot werkelijkheid?

[Ik ben alleen. De nacht is hol en klam]

Ik ben alleen. De nacht is hol en klam.
Ach, wie verblijdt uw lieve aanwezigheid
Thans met haar kuisch ontbloede, blanke vlam,
Die nacht tot dag, en leed tot lust herleidt?

Ik torstte vóór uw glans mij óverkwam,
Mijn eenzaamheid zoo trouw en dienstbereid.
Nauw ken 'k u sinds, of zie: mijn harte schreit
Zoodra 'k een stond uw stem niet meer vernam.

Waar gij nu wandelt, bloeien boom aan boom
De dreven blank; de nachtegaal wordt luid;
En manezilver huivert door den nacht.

En waar uw aanschijn door de stilte lacht,
Ontwaakt muziek in Pans granieten fluit
En de oude God vergeet zijn eeuwgen droom.

[Mijn droom is in uw zoete ziel verzonken]

Mijn droom is in uw zoete ziel verzonken
Gelijk de sagastad in de eeuwge zee:
De diepte heeft haar zwijgend ingedronken,
Die als ten sluimer in haar schoot verglee.

Soms spelen langs de golven schuwe vonken;
Soms hoort één, met de trage baren mee,
Geluiden als van klokken opgeklonken,
Gezang van wereldverren, vreemden vree.

Ik ben mijzelf niet meer, en luister schuw
Naar de' eigen blijden, wonderbaren klank...
Hoe werd mijn ziel zoo diep en rijk door u.

Hoe werd de dag zoo licht en parelblank
En wiegt de zee nu zorgeloos en luw
Die droommuziek, ál dag en nachten lank.

[Gij zijt een ouderloos vereenzaamd kind]

Gij zijt een ouderloos vereenzaamd kind,
Een arm droef wicht, verdoold in storm en nood.
Zie, ik ben sterk geschapen, - en gebod
Mijn hand ook niet den wilkeur van den wind,

Mijn moed begeeft niet en mijn kracht is groot,
Sinds gij de liefde van mijn hart bemint.
Vreest gij wat listig u het Leven spint?
Ik draag u door den zeebrand van den Dood.

Wij zullen 't bruidsmaal onzer liefde vieren
Met alle wimplen van verblijdenis,
Met kalmen lach ten purpren avond stieren

En weten van geen smart noch welk gemis,
Zoolang uw haren maar mijn hoofd omzwieren,
Zoolang uw hand maar in mijn handen is.

[Ik ben uw zwellend zeil en strakke vlag]

Ik ben uw zwellend zeil en strakke vlag.
Als dronken raast de storm van land tot land
En schopt de zee, die sliep met kalmen lach,
Nú plots tot felle razernij ontbrand.

Vertrouw den strakken wimpel van uw stag!
De wilde wind is luid in 't rille want.
Hou kloeken moed, lief. Ik weet wat ik zag
En wijs den weg naar Ophir's gouden strand.

'k Heb in de kleuren van mijn zeil geschreven,
In 't bonte vuur, dat wimpelt van den mast,
Het tooverwoord, dat boven 't trouwloos leven

- Hoe 't stormend tij in trotschen aandrang wast, -
Tot eeuwgen toeverlaat ons werd gegeven:
'Liefde' onverwinlijk, onaanvechtbaar-vast.

[Mijn ziel bevlagd met zangen zonder end]

Mijn ziel bevlagd met zangen zonder end,
Mijn droom bezeild met wimpelende staggen...
Ik ben herboren sedert ik u zag en
Ik zegevier als de eeuwig jonge Lent.

Nu weet ik, sinds uw oogen naar mij lachen:
Ik heb mij zelf tot dus ver niet gekend;
Met u heb ik ten Leven mij gewend,
En voor uw opgang al mijn schepen vlaggen.

Ben ik zoo stralend uit uw pracht gerezen,
Of bid ik in uw schoon mij zelven aan?
Waart ge allen vóór mij reeds zoo uitgelezen,

Of kleed ik u zoo rijk in droom en waan?
Wat nood! Laat ons gelukge Goden wezen
En aan elkanders kussen ondergaan.

[Ik zoek uw lokken langs mijn peluwzoom]

Ik zoek uw lokken langs mijn peluwzoom,
Wanneer bij de eb en vloed van slaap en waken,
Mijn troostloos hart verhunkert naar 't genaken
Des ochtends, dat uw pracht mijn oogen doom'.

Ik zoek uw lach in 't zonlicht op mijn daken,
Uw schauw in al de lagen van mijn droom;
Als naar de zee de nooit verstilde stroom,
Kan ik alleen naar uw omhelzing haken.

Want heel mijn ziel is één kreet van verlangen,
Is één martelie van geplaagd begeer:
Want dag aan dag bemin 'k uw luister meer

En met geen reden weet 'k mijn hart te vangen,
Zoodat, als gij dit stormen niet bezweert,
Ik sterven zal, door eigen vlam verteerd.

[O zeg niet dat dit enkel grillen zijn]

O zeg niet dat dit enkel grillen zijn
Dat ik u zoek en dus van liefde spreek:
Ik heb mij 't zwijgen opgelegd in pijn
En vreesde dat die pijn voorbijgaand bleek.

Zoals een kunstig opgehouden beek
Haar kracht bewaart, of ze ingeslapen schijn'
Plots wel moet uitslaan, bruisend als fontein,
Of brekend wat als dam onbreekbaar leek,

Zóó barst het los en bronwelt van mijn lippen;
Het parelt in geluid en breekt zich baan,
Een stroom noch te gebien noch te weerstaan.

Een zee die brandend over alle klippen
Het uitjuicht naar den dag die 't hoofd verhief:
Mijn zonneshijn, mijn licht, ik heb u lief!

[Hoe kwam dit drijven, dat men leven noemt]

Hoe kwam dit drijven, dat men leven noemt,
Tot nog toe vreemd mij voor en zonder zin,
Met schoonheid van verbeelden fraai verbloemd,
Maar schijnbaar leeg en zonder ziel diep-in;

Tot willoos dwalen scheen ik mij gedoemd,
Naar doel zoo ongewis als 't blind begin.
Maar sinds heb 'k dit bestaan wel hoog geroemd,
Daar 'k zin en wezen vond verklaard in Min'.

Nu weet ik mij in vast ompaalde baan,
Lief, drijven om uw ster, mijn stille zon,
Vuurkern der glorie van mijn schoon bestaan,

Droom mijner liefde en aller liedren bron.
In Dood en duister zou mijn stip vergaan,
Zoo 'k mijn gelaat van u afwenden kón.

[Gelijk de maan steeds wentelt om en om]

Gelijk de maan steeds wentelt om en om
Van sikkel tot voltogen ring, en weer
Van ring tot sikkel, drijvend in een meer
Van klaarte langs der nachten koelen dom,

Steeds anders naar heur tal van dagen klom,
En steeds gelijk, aan 't hoofd van 't sterrenheer,
Verluchtend met haar schemer, veeren-teer,
De randen van verijlden wolkendrom,

Zoo trekt gij langs de luchten van mijn zang,
In pracht van immer wisselende beelden,
Verheerlijkt in uw eigen stralend licht.

Wordt elke dag niet schoon als ik verlang?
En ieder oogenblik is nieuwe weelde,
Zich zelf vergoddelijkend tot gedicht.

[Laat mij toch zeggen, hoe ik u bemin]

Laat mij toch zeggen, hoe ik u bemin,
Mijn heilig weten kleên in 't schoone woord.
Wordt, wat het hart beseft, in klank gehoord,
Den geest geen heerlijk, steeds hernieuwd gewin?

Leg 'k eerst mijn ziel in goud van verzen in,
- Goudsmee kunst, die den maker 't meest bekoort -
Dan proef ik in de vreugd dier kunstgeboort
Der blijdste ontroering diepst verborgen zin.

Laat mij mijn liefde zeggen, keer op keer,
Parel aan parel tot een snoer geregen,
Laat mij mijn vreugd u zingen telkens weer;

Zóó worde 't tot een gouden-rijmen-regen,
Al meet geen maat, hoe onomvaambaar-wijd,
De onmeetbaarheden uwer lieflijkheid.

[Laat mij van u geen stonde zijn verstoken]

Laat mij van u geen stonde zijn verstoken,
Geen oogenblik ontluisterd van uw licht.
Gij hebt het woord des wonders uitgesproken
Waarvoor mijn nacht en nevel is gezwicht.

Uw morgen is mijn duister ingebroken,
En voor de klare zon van uw gezicht
Heb 'k, als een plant wier bloesem hing gebroken,
Mijn hart ten nieuwen zomer opgericht.

Klaarlichte dag van onbekend geluk,
Zomer van liefde als nimmer mij gerijpt,
Schoonheid van droom die 'k voor mijn voeten pluk,

Wonder van weelde waar mijn hand in grijpt:
Ik proef u met mijn onbevangen zinnen
En ducht in u slechts droomen te beminnen.

[Als gij u arm waant in dit rijk bestaan]

Als gij u arm waant in dit rijk bestaan
Om gaven u te karig toegemeten,
En op uw handen afweegt, onvoldaan,
Wat wél gewerd, - wat nimmer werd geweten.

Neen, leg den vinger op en zie mij aan:
Heeft dan de zon uw stillen tuin vergeten?
Zijn Lente en Leven u voorbijgegaan,
Toen gij hen bedelde om een enkle bete?

Zoo beur uw hoofd en zie de lucht die bloeit:
Mijn liefde heft u in een nis van rozen,
Wier wonder zonnig in de zon ontgloeit.

U heeft mijn hart ter liefde zich gekozen.
Wien geeft dit leven zomer-rijker schat,
Heeft één, als ik zoo diep, u lief gehad?

[Wie bracht ik milder ooit en zoo verheugd]

Wie bracht ik milder ooit en zoo verheugd
Dan u, mijn lust, der liefde vollen cijns?
Gij zijt de maannacht van mijn stil gepeins,
De zonnenopgang mijner trotsche vreugd.

En wondt de wereld al met wreedten grijns,
Uw stage glimlach troost mij met geneucht:
Uw schoonheid overbloeit mijn wrakke jeugd
Met de innigheid van iets onzegbaar reins.

Wat kan mij krenken daar ik u bezit;
Wat zal mij deren daar ik u behoor
En mijn begeer zich heel in u verloor,

En uw geluk mij is het eenig wit
Waar mijn gedachten, stout-gewiekt, op doelen:
Het midpunt van mijn streven, willen, voelen?

[Buig u te mij waart. Ach, de Goden ook]

Buig u te mij waart. Ach, de Goden ook
Neigen de omwolkte kruinen in meewaren
Naar 't klagen en de stem der offeraren,
Bij 't plengen van den geur in de altaar-rook.

Zoo laat uw lach uw aangezicht verklaren
En weiger niet wat in uw licht ontlook:
Den bloei van zangen dien mijn ziel ontploek,
Gebrandschat door uw blik en droomend staren.

Mijn lied, o lief, is een smaragden schaal,
Vol van de vruchten van mijn armen geest.
Gunt gij tot loon den zanger goed onthaal,

Het zingen zelf reeds was een wonder feest.
Doch zong een God uw lof in godentaal,
Het ware uw Schoonheid nooit te schoon geweest.

[Hoe vieren wij den herfst, geliefde mijn]

Hoe vieren wij den herfst, geliefde mijn,
Bij tuberrozen naast een schaal vol ooft,
Met ronde druiven om ons dronken hoofd
En de verrukking van verkoelden wijn?

Befeesten wij ons zomer-rood festijn
Met vers-muziek die lust en zomer looft,
Met heel de pracht ons late min beloofd,
Veratmosfeerd tot droom van zonneschijn?

Gij zijt mijn onherzegbre hymne zelf,
Waarvoor 'k mijn vroeger lied tot rag verrafel,
Gij schoonste pronkjuweel van 's levens tafel.

Mijn zonnekoningin, mijn zomerelf,
Kom met uw lippenfruit mijn dorsten blusschen,
Met al de rozen uwer rijpe kussen.

[Lief, laat de herfst de schoone pracht verwoesten]

Lief, laat de herfst de schoone pracht verwoesten
Van 't veld dat stierf aan rijpens overdaad.
De wilgen ballen hun verweerde knoesten,
Wild om de schaad van hun berooiden staat.

Laat dag aan dag de late loovers roesten
In onverzoenbaarheid van bit'ren haat...
Lief, zoo wij zelfs de sterren missen moesten,
Hebt gij niet mij? Heb ik niet uw gelaat?

Ik kus uw lippen en ik kus uw lokken,
Stroomende lokken van uw zonnig hoofd;
Wat bloesem zal mij om uw haar verlokken,

Wat is mij zomers rijp en sappig ooft,
Sinds 'k tot uw ziel en schoonheid aangetrokken,
Weet: dat geen macht mij meer deez schatten rooft.

[Gij zijt de herfst van mijn gerijpt gemoed]

Gij zijt de herfst van mijn gerijpt gemoed,
De gouden bruiloft al mijner gedachten.
Wat ik verlangde in lang en hevig smachten,
Werd mij vervulling in uw overvloed.

Nauw kent het woud, dat al zijn groen verdoet
Aan goud, zich weer in 't kleed der najaarsprachten,
Brandend en niet verteerd in de ijlen gloed,
Extatisch bij 't bereiken van 't betrachten.

Gij zijt mijn gouden rijpte en ná u zal
Er niets meer zijn dan winter en ellende, -
Regen-doorstriede, weeë bladerval.

Gij die mijn aanvang waart, gij zijt mijn ende,
Mijn bloeiend heil in 't brandend avondrood:
Want na u is er niets meer dan de Dood.

[Wanneer ik in de rust van mijn geluk]

Wanneer ik in de rust van mijn geluk
Bedenk dat niets op aard bestendig is,
En Tijd en Dood, op buit en zege tuk,
Mijn hart belaagt en zijn verheugenis,

Dan wordt mijn heil mij als een looden juk,
En sidrend voor wat onafwendbaar is,
Zie 'k, schaal aan schaal, mijn rijke vreugde stuk
En lijd, hoe ook bedeed, reeds elk gemis.

Schraag met uw zachte hand mijn arm, krank hoofd
En stut mijn zwakke kracht, dat ik niet val:
Hoe wordt mij, werd uw pracht mijn hart geroofd!

Spreek, zoo 'k vertwijflend ook mijn vuisten bal,
Spreek, dat mijn ziel, verdwaasd, op nieuw gelooft
Dat, eer ik sterf, dit heil niet einden zal.

[Ga toch niet heen. De wereld is zoo wijd]

Ga toch niet heen. De wereld is zoo wijd.
De dagen gloeien van zoo vreemd begeeren.
Gij mocht den maatgang van ons heil verleen,
De stilte van uw trouwe hart ten spijt.

Gij mocht uw lust tot nieuwe droomen keeren.
Ons heil, wel hoog voor ijverzucht en nijd,
Beloert reeds lang de vredelooze Tijd;
Zoo nú de storm zich reedt, die rust te deren?

Zult gij mij eenzaam laten met dien angst,
Bij 't wilder woelen dezer spookgedachten,
Waarvoor mijn hart ijst als de strakke maan?

Maar d i t is ook van liefde, teerst en langst
Gewiegd in godlijke eeuwigheidsgedachten,
Het eind: verwelken en verdroefd vergaan.

[O Tijd die leeft van altijd weer verderven]

O Tijd die leeft van altijd weer verderven
En delgt tot zelfs de erinring van 't genoeg,
Is heilig voor u 't heiligst dat wij droegen?
Ons korte leven is een eindloos sterven.

Zal 't wrekend ijzer uwer vraatge ploegen
Ook door mijn blooiend heil uw voren kerven,
En doemt gij mij, zoo rijk, tot eender derven
Als de allen die vergeefs uw meelij vroegen?

Neen, mijn geluk gaat niet met mij te gronde.
Ik heb mijn lied gelegd in 't hart van velen;
't Zal klinken in nog ongeboren monden.

Dra zult gij mij tot stilte zelf bevelen, -
Maar Doods doem treft den geest des kunstnaars niet
En leven zal 'k in de echo van mijn lied.

[Het vuur is in den haard een roode mijn]

Het vuur is in den haard een roode mijn,
Met goud dooraêrd, waar blauwe vlammen beven.
De lamp verteerdert met behangen schijn
De stille dingen van het daagsche leven.

De schemering is rondom weggedreven;
Voor 't donkre buiten schut het strak gordijn.
Hoe moest hier alles vroom en vredig zijn,
Als in een sfeer van aandacht stil geheven....

Wie ú ontbeert, lijdt overal gemis.
Onrustig woelt de brand van mijn gedachten:
Mijn hart is louter angst en duisternis.

En alles om mij in deez' leege nachten,
De dingen, waarin vreugd noch droefheid is,
Deelen met mij 't verdriet van eenzaam wachten.

[Denk niet dat gij mijn warme lippen vreemd]

Denk niet dat gij mijn warme lippen vreemd,
En ver mijn oogen, die vergeefs u zoeken,
Waar 'k eenzaam achterbleef met pen en boeken,
Geheel geweken zijt en weggezweemd.

Er blijft toch, waar ik staar op leegte en leemt',
In koperglans en kleur van oude doeken
En 't schemerlicht der warme kamerhoeken,
Iets teers van heugenis, dat niets mij neemt.

't Is droom van u, die zacht de wicken beurt
Tot vredige huive over 't vereenzaamd hart,
Dat moedig, in herinnering doorgeurd

En moeizaak zwijgen, waakt en hoopvol mart,
En proeft in 't bit're der afwezigheid,
Hoe zoet uw bijzijn koestert en verblijdt.

[Gaat gij voor verder stranden dus te sloop]

Gaat gij voor verder stranden dus te sloop
Vol hoogen moed en hoop om 't nieuwe wagen?
Bij 't bloedig sterven mijner zonedagen
Verzwindt uw pracht aan purpren einderstreep.

De wilde stormen der vertwijfling vlagen;
De golven steigren voor 't ontzind gezweep....
Ach, moedloos haal 'k mijn netten in en sleep
Mijn leven voort, versleten en verslagen.

Wie komt er met mij schreien? Wie ontsteekt
De lamp in de eenzaamheden mijner nacht
En waakt een enkele stonde met me en spreekt

Van uw erinnering, aanmin'ge, zacht?...
Maar op de klippen mijner wanhoop breekt
De zee haar eindloos-onvertrooste klacht.

[Zoo gij gelukkig zijn kunt zonder mij]

Zoo gij gelukkig zijn kunt zonder mij,
Volg dan uw weg de blauwe bergen over,
Waar 't dagen klaart en onder 't blonde loover
De zon het wonder spint van 't nieuw getij.

Geen schaduw van vervroegden avond roove er
De lichte glorie van uw levensmei,
En dat uw hart er zóó gelukkig zij
Dat 't wezen schooner schijn' dan elke toover.

Wat zal ik klagen dat ik heel alleen
De wijde wereld met mijn staf doorschrijd
En denk aan wat eens was en weer verdween,

Of 't plots herkend geluk ook langs mij glijdt
En 'k zwijgend om verwelkte bloemen ween:
Zoo g i j alleen maar heel gelukkig zijt.

[Kom niet in droom meer tot mij als te nacht]

Kom niet in droom meer tot mij als te nacht.
De klank van uw vergeten stem herwekte
De Erinnerung die sliep, en schreiend strekte
Ik de armen naar u uit. Gij kwaamt, ik zag 't,

Mij ter bevrijding. 'k Vond de stad bevlagd;
De torens zongen en de zon beplekte
De groene beemd met goud; de blij-gebekte
Leeuwrikken loofden 't dagen, lang verwacht.

Toen zwijmde uw beeld in 't bleek ontwaken heen.
De grijze werkelijkheid lag vaal en droef
Rondom... Och, wilt gij niet dat 'k 's ochtends ween,

Kom dan te nacht niet uit uw stille groef...
Maar beter dan mij héél te zijn ontnomen,
Blijf - hoe 't ook schrijne - blijf in droomen komen.

[Neem van mijn schouders nu 't verleden af]

Neem van mijn schouders nu 't verleden af;
Zoo moogt gij elk toekomen van mij weren.
Wat kan ik aan herdenken niet ontberen?
Wat beter heil begeeren tot mijn graf?

Want alle vreugd is bij deez vreugde draf,
En nooit kan mij teleurstelling nog deren.
Wat mij nog rest is: stil te sterven leeren,
Na 't wonder heil dat mij uw liefde gaf.

Nu schuif de luiken voor en sluit de deur,
Dat ik van wie voorbij gaan niet meer weet,
En niets meer hoor van wat op straat gebeur';

Maar in den gouden droom die na u bleef
Met de echo uwer schoone stem, vergeet
Dat 'k, van uw ziel vervreemd, nog aêm en leef.

[Nu zal ik tijden lang als blindgeslagen]

Nu zal ik tijden lang als blindgeslagen
Door duisternis van onvertroosten droom,
Dit leven slepen als een schuwen stroom,
Door niet het minst verlangen voortgedragen.

Want alles, wat ik ooit in verder dagen
Nog weer begeeren kan, ligt aan den zoom
Van deez geluk'gen tijd, in dauw en droom,
Wijd achter me als een land van louter sagen.

Blondlokkig aanschijn, dat zoo minzaam licht,
Mij sinds niet loslaat met uw wondre macht
En zóó betoovrend, dat 'k mij vreemd verbaasde,

Nu ben ik voorts de schim van wat ik was,
Eén als waarvan 'k - nog knaap - de gesten las
Een balling op deze aard, een arm verdwaasde.

[Uw beeld is aan den einder van mijn droom]

Uw beeld is aan den einder van mijn droom
In klaarte van verreinden staat gerezen.
Ik die mijn droefheid liet den vrijen toom,
Heb eindlijk al mijn leed om u geprezen.

Luid klotst wel tusschen ons der dagen stroom
En leemte werd wat volheid was voor dezen;
Maar dieper staar 'k, en met verborgen schroom,
Op 't nooit bevroede wonder van uw wezen.

Zoolang 'k u in mijn armen hield gevangen,
Duchtte ik den nijd'gen tijd om uw bezit.
Gij gingt, De tranen stroomden langs mijn wangen.

Maar hoe 't ook keere, - zeker weet ik dit:
Dat nacht en dag vol van uw schoonheid hangen
En 'k in mijn versmuziek uw ziel aanbid.

[Het broos geluk van liefde, zoo kortstondig]

Het broos geluk van liefde, zoo kortstondig
Als koninklijk, dat 'k aan uw hart genoot,
Zal 'k onafaatbaar blij voorts, en volmondig,
Verheerlijken voor 't aanschijn van den Dood.

Is 't loven van verleden vreugd dan zondig, -
Niet veeleer plicht van dank, wel diep en groot?
Duld dan den zang waarin 'k uw roem verkondig.
Als uw zonsondergangs rijk avondrood.

Gij moogt al 't wislend leven toebehooren
Onder den wind van de' algeweldgen Tijd:
Hoe vér mijn hart, zijt gij mij niet verloren,

Daar 'k van 't verleden leef, slechts dát belijd...
En, o! door 't want van mijn erinring hooren
Mijn dagen de' adem gaan der eeuwigheid.

Inkeer

[De wereld is zoo leeg al waar ik schouw]

De wereld is zoo leeg al waar ik schouw:
Geen thuis meer, niets; noch stroogedaakte hut,
Noch groene tuin, nóch koele waterput,
Die 'k 'mijn' heet, ginds, in mijn geboortegouw.

Geen liefde die ten nacht mijn peluw schudt:
En schoon een vriend mij bleef, waarop ik bouw,
Is vriendenwoord niet broos als élke trouw,
Hoe vast zijn sterkte ook nú mijn leven stut?

Ach, niemand bood mij nog waarom ik ween,
Die zelf zoo gul was, dat ik langs den weg
Mijn zingend hart te grabbel gooide elkeen.

Dwingt Gij mij dus, dat 'k alles mij ontzeg,
En breekt Gij 't ál geweldig om mij heen,
Dat 'k enkel aan Uw hart mijn lijden leg?

[Ach, sedert stilte nu gekomen is]

Ach, sedert stilte nu gekomen is
En avonddoom na feest van luider uren,
Nu 't dauwen met zijn adem waterfrisch
De smeulende asch verkoelt der vreugdevuren,

Huivert nachtzwijgen als geheimenis,
Waar rosse ruiten strak vereenzaamd turen.
Maar hóeveel stemmen ook de stilte mis',
De zang der bronnen blijft den nacht door duren.

Zij zingen van de zon die ze bescheen
En van den nieuwen morgen dien ze beiden,
Van dageraads herboren lieflijkheên...

En door de stilte, sinds mijn oogen schreiden,
Hoor 'k onverpoosd, en klaarder dan voorheen,
De bronnen stroomen van Gods medelijden.

[Ik heb om 't vallen van den nacht geklaagd]

Ik heb om 't vallen van den nacht geklaagd:
Wanhopig sloeg mijn stem aan 't strakke duister,
Dat heel de weelde van den zonneluister
Met zacht fluweelen hand had weggevaagd.

Ik stond als een die, heimelijk belaagd,
Geen vijand merkt, maar voelt de wreede kluister.
De nacht stond star en stom in 't rond. Toen ruischte er
Uit de ondoorgronde diepte, in glans gedaagd,

Een koor in parelende klanken aan,
Zilverig zwevend door 't getril der sfeer:
'k Zag als muziek de sterren opengaan.

Maar mét de sterren voelde ik wonderteer
Een glimlach breken om mijn broozen waan:
En 'k staarde in 't aanschijn van mijn lieven Heer.

[Gij hebt mijn leven in zijn roos geraakt]

Gij hebt mijn leven in zijn roos geraakt,
Uw rille pijn diep in mijn hart gedreven:
Aan troost of blijdschap is mij niets gebleven;
Gij hebt een eenzaam man van mij gemaakt.

Uit louter schoonheid was mijn droom gewezen:
Ik ben tot wreede werkelijkheid ontwaakt,
En 'k tree de wereld weenend in, en naakt..
Hoe heerlijk ook ontgaan, tóch moet ik leven!

Alles is dood voor 't droeve hart dat schreit.
Waar 'k al mijn oogen hef, mijn leege handen,
Omvaêm ik niet dan mist en eenzaamheid.

Zoo komt mijn afgepijnde geest belanden
In de armen ter ontferming uitgebreid,
Die van den morgen reeds mijn kim bespanden.

[Laat me maar zwijgend aan Uw hart mij vlijen]

Laat me maar zwijgend aan Uw hart mij vlijen
Zonder veel woorden, zonder klacht of snik.
Ik weet wat Gij van mij verlangt en ik
Weet alles, Heer; laat mij alleen maar schreien,

U danken voor dit helder oogenblik
Van vol berouw erkennen en belijden:
Verhoed toch, Sterke, dat ik van U scheide,
Dat de oude waan opnieuw de ziel verstrikt'.

Is 't dan zoo zwaar, te leven naar Uw wil,
U lief te hebben boven al, en elk
Alleen om U - en in Uw liefde stil

Verzonken, zonder morren Uwen kelk
Van lief en leed te drinken, en de kreten
Van 't hart in pijn om Uw heil te vergeten?...

[Is goede wil dan niet voldoende, Heer?]

Is goede wil dan niet voldoende, Heer?
Ik ben zoo zwak; ik ben zoo onbeproefd;
Ofschoon mijn euvel 't meest mijzelf bedroeft,
En 'k al maar voort wil, - aldoor val ik weer.

Ik wilde sterk zijn. Ach, mijn liefst begeer
Was, U getrouw, te toeven waar Gij toeft,
En waar Gij in Uw hart mijn hart begroeft,
Te sterven aan den wellust van weleer.

Maar ik ben krank in mijn bedorven vleesch,
Verblind in mijn verstand en zoo verdwaasd
In mijn verzwegen trots, dat 'k al maar vrees,

Dat Gij - al neeg ik sóms ten goede - naast
De schaarsche witheid van mijn boek misschien
Alleen de zóóveel zwarte blaën zult zien.

[Gij zult de beetre lente zijn der ziel]

Gij zult de beetre lente zijn der ziel,
Want uit Uw liefde wil 'k mijn leven drinken.
Nu alles wat ik minde, mij ontviel,
Wil ik voor eeuwig in Uw min verzinken.

't Voldoe me niet, dat 'k aan Uw voeten kniel'
En late Uw laaien in mijn oogen blinken:
Gij zult mijn leden op het vlamvend wiel
Der wreede smarten mèt Uw leden klinken.

'k Wil met U branden in den rooden brand,
Die uit Uw Passie bloeit in felle pracht
En praalt in luister over 't eenzaam land.

'k Wil sterven aan mij zelf en uit den nacht
Van mijn verblinding rijzen naar den kant,
Waar slechts de lente van Uw liefde lacht.

[Gij blijft, waar alles in den nacht verzinkt]

Gij blijft, waar alles in den nacht verzinkt:
Gij zijt gedurig in dit wankle, brooze,
Gij boven aarde en tijd de Tijdelooze,
Wiens glorie aldoor klaar en klaarder blinkt.

Wie heeft U niet voor 't leven uitverkozen,
Wanneer Uw stem maar door zijn stilte klinkt, -
Wie van Uw liefde ook maar een druppel drinkt,
Zoo honingzoet en met een geur van rozen?

Lijdende Minnaar die naar liefde dorst
En met wie weenen weent, en met wie lijden
Uw leed vereent, - verworpen Vredevorst, -

Eerst toen ik gansch verlaten stond en schreide,
Vond ik Uw kruis en zonk ik aan Uw borst,
Schoon Gij zoo lang naar mij Uw armen breidde.

Limburg

[Ik wil dat dit lied zeilt onder de vlag]

Ik wil dat dit lied zeilt onder de vlag
Van uw mij broederlijk geliefden naam
Bracht ons de vloed des levens niet te saam,
Dat trouw ons eenige tot den laatsten dag?

Gij zijt de witte wimpel aan mijn vlag
Wiens onbesmette schoon ik niet beschaam.
Dat ik gerust mijn trotsche vaart beraam'
Gaaft zeilen gij mijn mast en hechte 't rag.

Als ik ter haven keeren zal in 't eind
En lading lossen van veredeld goud
- Vervulden schat wat twijfelend werd beloofd, -

Zoek ik uw aanschijn, mij zoo dier-bekend:
En om de pracht die mijn gebaar ontvouwt,
Wordt gij, de Reeder van mijn lied, geloofd.

[Wij gaan vereend naar 't land van louter prachten]

Wij gaan vereend naar 't land van louter prachten
Waarnaar verlangen dag aan dag mij wenkt.
Wij gaan naar 't bloeiend land van mijn gedachten
Dat de verbeelding met nieuw leven drenkt.

De schoone werkelijkheid die 't zielesmachten
Als onbereikbaar schoone droom gedenkt:
Het paradijs waarvoor mijn hart de schachten
Van schat en roem en rijker leven schenkt.

Wij zullen zalig hand in hand er waren
En dwalen buiten tijd en daagsche plicht,
Alleen op ongedroomde schoonheid staren

En 't zonlicht dragen op ons blij gezicht.
En ieder uur zal, of wij goden waren,
Voltonig zijn als een volmaakt gedicht.

[Laat me in den spiegel uwer oogen staren]

Laat me in den spiegel uwer oogen staren
Stil van ontroering en verblijdenis,
Nu over nacht van angst en droefenis
Uw weergeboren lach en luister klaren.

Is dus de daagraad van mijn droom gewis
En wat ik duchtte, in nevel heengevaren?
De lucht hangt vol muziek van zoete snaren
En ik weet vast dat dit de morgen is.

Laat me aan uw schouder nieuwe tranen schreien,
Niet weer van deernis maar van diep geluk;
Laat om uw hals me bei mijn armen breien,

En wijl ik in'ger aan mijn hart u druk,
Hoor... 'n leeuwrik, juichend als nooit één te voor,
Volgt recht naar 't hart der zon zijn zingend spoor.

[Wij gaan en zullen niet voor avond keeren]

Wij gaan en zullen niet voor avond keeren.
Als schemer over veld en weiden daalt;
Wij zullen van 't verleden niets ontberen
En niet verlangen wat ons heden faalt.

Wij zien de zon, die van de bergen straalt,
Van de ochtend af haar glans en gloed vermeeren;
En 't lied van bosch tot bosch zoo blij herhaald,
Weet den vervulden droom van ons begeeren.

Zie, van de klaarte van ons blij gelaat
Straalt al wat licht en bloeit in bosch en beemd.
Wij gaan, en keeren niet voor avond laat.

De wereld die wij vlieden, werd ons vreemd.
Wij zoeken niets dan liefdes dageraad
Tot ons de schemer in zijn vrede neemt.

[Zingende heuvels stijgt voor mijn gelaat]

Zingende heuvels stijgt voor mijn gelaat:
Heft al uw toppen in den jongen dag!
't Licht breekt in stroomen uit den dageraad
En groet uw schoonheid met verreinden lach.

Rijst tot den morgen in verklaarden staat
En scheurt den purpren mist tot ijlend rag.
De dag blaakt van belofte en juichend slaat
Mijn lied de lucht, als een ontrolde vlag.

Gij zijt het land van mijn verblijde jeugd;
Gij zijt de vreugd van mijn gerijpten zomer.
De pracht die straks mijn laten herfst verheugt.

En als mijn hart, bij 't kloppen traag en loomer,
't Rythme vergeet der frissche levensvreugd,
Blijft gij de laatste liefde van uw droomer.

[Dit is het mooist dat mij beschoren werd]

Dit is het mooist dat mij beschoren werd,
Na jaren dwalens door der wereld prachten,
Hoe rijk met goud ook was mijn droom besterd,
Hoe licht de blonde lucht van mijn gedachten,

Dat ik bleef haken naar verloren vert'
En rust noch duur vond, waar mij 't vreemde wachtte,
Tot mijn verdwenen heil weerom mij lachte
In 't eigen land waar ik geboren werd.

Veel schooner zag 'k na zooveel zwerversdagen,
Toen gij mij troostend tot uw tenten riept,
Na smart van heimwee, maanden stil gedragen,

Door pijnlijk-lang verlangen eerst verdiept,
Uw schoonheid voor mijn drijvende oogen dagen,
Zoo schoon als ge aldoor in mijn droomen sliapt.

[Daar houdt de Maas den blanken arm gebogen]

Daar houdt de Maas den blanken arm gebogen
In 't oevergroen, beneveld en bedauwd.
De meeuwen, van de verre zee gevlogen,
Scheren er sneeuw wit onder 't zonnegoud.

Wijd schrijdt de grijze brug met zeven bogen
In 't water, dat haar beeld er spieglen schouwt.
Van de oevers wuiven franjig, windbewogen,
Koren dat gloeit, en groen dat vér vergrauwt.

Daar beurt mijn steê haar tal van schoone spitsen
En scherpe daken om den donkren dom:
Getogen zwaarden, die in 't zonlicht flitsen...

Sta vast en wacht mij, tot mijn uur weer kom',
En 'k zal u, schoon gelijk gij waart, hervinden,
U lievend, als ik eenmaal u beminde.

[O pracht van water binnen bloemge zoomen]

O pracht van water binnen bloemge zoomen,
Blank-blauwe straat door 't koren-blonde land,
Met boomen en met burchten wijd omplant,
Geen schepen storen ooit uw klare droomen.

De visscher zoekt uw bed bij 't morgendoomen,
Een eenzaam zwemmer mint uw koelen rand.
Maar zelf baadt ge uw palet in de ijlen brand
Der zon, die goud laat door uw zilver stroomen.

O Maas, hoe voel 'k me uw milde pracht vertrouwd,
Stroom van mijn Limburg, vreugd van mijn gedachten,
Droom van mijn ziel, die slechts voor schoonheid leeft.

't Is me of mijn ziel zelf op uw adem zweeft,
En 't lied waarnaar vergeefs mijn woorden trachten,
Staat langs uw baan gestold in zonnegoud.

[De vlier weegt op zijn witgespreide handen]

De vlier weegt op zijn witgespreide handen
De volle weelde van 't gerijpt getij.
De felle zon mag roode daken branden,
En zengen 't gras der wit-besterde wei, -

Het levende ál beurt hoog, met allerhande
Gebloemte, 't aanschijn op tot haar, zoo blij,
Daar zij den gloed herwekt in lucht en landen,
Die 't Leven is en Schoonheids hooggetij.

Ook ik mijn handen dankbaar strek in 't licht
En leg mijn loome hoofd aan 't hart der Aarde,
Der weide sterren in een krans rondom.

Zoo wordt in mij de stem der onrust stom
En heil zoo hoog, dat nimmer één 't verklaarde,
Bloeit spraakloon in mij open tot gedicht.

[Ginds bloeien dreef en glooiend groene delling]

Ginds bloeien dreef en glooiend groene delling
Van 't wolkig dons der oversneeuwde boomen,
Wier twijgen zwaar van dracht, wellustig loomen
Naar aardes overbloeide boezemzwellung.

De merel viert triomf van zijn voorspelling,
Daar 't wonder over alles is gekomen.
En luistrend liggen in ontroerde droomen
De witte feeën langs den rand der helling.

Een nieuwe weelde uit alle voren berst
En breekt uit woekergroen en geile zoden,
Die 't paarden van den jongen dauw ververscht,

Als de ochtendstralen 't sneeuwen wonder rooden.
En elk geluk, ook 't onbereikbaar verst,
Staat bloeiend voor de ontbloeden lach der goden.

[De merel - stil! - dien 'k nooit genoeg aanhoor]

De merel - stil! - dien 'k nooit genoeg aanhoor
En aldoor met verliefder lust beluister,
Wanneer in looverkoel en zonnig duister
Hij speelt de fluit van onverlet ivoor...

Wat macht van lenteblij geheimnis huist er
In 't merellied, dat zóó mijn ziel bekoor,
Dat 'k alles vredig kan vergeten voor
Die stem vol diepen klank en gouden luister?

De weemoed van 't verleden drenkt zijn toon,
Die klinkt van uit vergeten vreugden over,
En maakt de stond met droomen rijk en schoon.

En goudner glanst het overstraalde loover
Der weidsch tot kerk gewijde boomenkroon,
In 't licht verheerlijkt van dien klankentooover.

[Laat me in de holle hand maar 't zilver scheppen]

Laat me in de holle hand maar 't zilver scheppen
Der schietbeek die 't bezonde dal verfrist,
En zitten op een steen, waar aardveil klist,
En zich smaragden hagedisjes reppen.

De zwoele warmte doet den bloei verleppen
Der wilde rozelaars: zoo gloeiend is 't.
Maar rustig slaat mijn hort, of 't heel niet wist
Dat ginds de verre klokken middag kleppen.

Wie eet als ik zijn brood zoo opgeruimd,
Gedrenkt met koelen dronk uit vlietend water?
Wat heb ik van de wereld wel verzuimd,

Nu 'k eenzaam hier aan zingen en geschater
Van vogels mij verpoos, en blij geluimd
Mijn lachen keil langs 't blijde beekgeklater?..

[Ik vraag mijn dagen niet den schoonen schijn]

Ik vraag mijn dagen niet den schoonen schijn
Van roem en eer en gunst van eedle vrouwen;
Ik wil op ander heil mijn leven bouwen:
Ik wil gelukkig om mij zelven zijn.

En voor de praal van 't wereldlijk festijn
Van lof en prijs - hoe kan 'k den lover trouwen?
Begeer ik niet dan aardes schoon te schouwen
En stil de zanger van mijn droom te zijn.

Weest, dagen, mij der Schoonheid afgezanten
En zegt de wondren mij van kleur en lijnen,
En laat den glans der dingen in mij schijnen,

En leert de taal van steenen mij en planten:
Tot 'k heel de wereld en haar toover zoet
Hervind in de muziek van mijn gemoed.

[En voor mijn oogen rees het milde beeld]

En voor mijn oogen rees het milde beeld
Der groene beemde vol abeelenveeren,
Waardoor de 'Roode Beek' in stadig keeren,
Dán klaar in 't licht, dán diep in lisch verheeld,

Haar koele strooming stuwt. De slanke speren
Der stammen staan verspreid. Het zonlicht speelt
Hun blaren door, die beven, en penseelt
Er gele plekken, waar geen twijgen 't weren.

Die weide volgekruid met Meigebloemt,
Aardveil en margerieten witgekraagd
En eereprijs, die 't oog vol hemel draagt,

Veldkers en orchis, paarse.... kleurrijk doemt
Voor de oogen mij 't gezicht, zoo blij, zoo vreemd,
Die eens, als kind, speelde in die bloemge beemd.

[De zomerzon pijpt met haar gouden mond]

De zomerzon pijpt met haar gouden mond
De blijde lucht vol tonen en vol stralen:
Het wijngeel morgenuur vult, ijl en blond,
Met overstelpend licht de stille dalen,

Die, dauwig en ten diepsten rand bezond,
Volstroomen als smaragden bekerschalen.
Het is als zag men in deez' dronken stond
De goden zelf weer over de aarde dwalen.

Dit moet het uur zijn, dat uw komen weet...
Het wemelt in de lucht van zoete geuren,
Bloemen, die blij en blijder 't hoofdje beuren.

Die 's hemels diep met melodieën meet,
De leeuwrik, hoort van ver u 't eerst begroeten
En stort zich, of een ster viel, u te voeten.

[Heil, heilig koren dat de wereld voedt]

Heil, heilig koren dat de wereld voedt,
Gewijde vrucht van onverdroten vlijt,
Geboren in zoo groote eenvoudigheid,
Dat geen de volheid uwer pracht vermoedt,

Zooals ge in 't wilde voorjaar schuw gedijt
En trotst de vlagen van Maarts overmoed,
Tot gij de zon verwinnend vaart te moet
In triomfante macht en majesteit,

Voor 't mild gestraal van Zomers warm gelaat,
Geliefkoosd door den suizelenden wind,
Verheerlijkt in geluid van rijm en maat,

Door koningen en kunstenaars bemind...
Hoe groeit mijn trots wanneer ge aan 't bloeien slaat:
Gij maakt mij blij gelijk een zingend kind.

[Nu schuift het woud de groene loofgordijnen]

Nu schuift het woud de groene loofgordijnen
Voor 't heerlijk huis van zijn ontbloeden lust.
De Lente koos zijn groenen haard tot rust
En laat de zon niet lang haar droom beschijnen

Omhoog mag zonnegloed de lucht verreinen;
Doch hier werd alle vuur tot bloem gebluscht.
En wijl de stilte 't wonder openkust,
Is weer noch wind genood tot hun festijnen.

Doch ver klinkt 's avonds, als de nevel klom,
Een stem die juichend van hun liefde tuigt,
Hoog-heerlijk eenzaam over 't veld rondom:

De nachtegaal in 't hart des wouds verborgen, -
Dat ster aan ster zich van den hemel buigt
En roerloos hangt te luistren tot den morgen.

[Rustlooze boomen over mijn moe hoofd]

Rustlooze boomen over mijn moe hoofd,
Gij houdt niet op uw stemmen uit te zetten,
Of u de morgen wekt met krijgstrompetten
En 't vredig sterlicht in uw twijgen dooft, -

Of blanke middag in uw loovernetten
De gouden harp hangt die den Zomer looft, -
Of de avond straks het stil verblijden rooft
Der stond, die in uw dauw haar droomen bette:

Gij zingt en ziet niet uit naar loome rust,
Sterk in 't vertrouwen op uw fiere kracht,
Jeugdig in de eeuwge blijheid van uw zang;

Gelijk het leven waait, is 't ook uw lust,
En nimmer wenscht ge u beter heil en pracht
Dan wat én wind én zon van u verlang.

[De zon zonk koel in 't ruischend groen der zee]

De zon zonk koel in 't ruischend groen der zee
Van woud en loof, die de effen kim bezoemt.
Luchtig gaan kleuters blij met vader mee,
Wien de arbeid van den dag de schreén verloomt.

Een vleermuis wiekt in kringen, onbeschroomd.
Aan reien staat in garven 't graan gedwee.
Het heeft zijn gouden droomen uitgedroomd....
En sterlicht wijdt den schoonen avondvree.

Hoe stemt nu alles saam tot één akkoord
Van plechtig-wijde, wonderbare rust, -
Ieder beweeg tot strakke lijn gesust,

En alle kleur tot zachtste tint bekoord:
Alles met teerheid stil te slaap gekust....
Slechts ik drijf op mijn eeuwige onrust voort.

[Gezegende avond na den heeten dag]

Gezegende avond na den heeten dag.
De hitte gloeit nog ná van 't rijpe veld,
Maar onder de effen hemel deint en smelt
De zwoelte voor uw zilvren waaierslag.

Waar mist en dauw in droom te sluimren lag,
Uit de effen bronnen van de stilte, welt
Een rust die de onrust mijner ziel ontstelt,
Dat wij, die fluistren, zwijgen vol ontzag.

Maar louter geuren leven in de lucht.
Een late merel die nog sloeg, werd stil.
Mijn hart slaat hoorbaar met een zacht gerucht.

En 't wonder wachtend, dat niet komen wil,
Zitten wij starend naar de waazge kust,
Waar de avond karmozijn met puper bluscht.

[Het avondrood zwijmt over 't park en bleekt]

Het avondrood zwijmt over 't park en bleekt
In ijle tinten van de lucht opaal.
De popeldreef wier kam hoog opwaart steekt,
Siddert om 't sterven van den laatsten straal.

In zwijgen, diep van schooneera weemoed, breekt
De dag. Het blonde licht vloeide uit de schaal
Van dalen en struweel; en langzaam weekt
Het duister los en vult de looverzaal.

En na 't kortstondig licht van dag en zon
Is weer de nacht, de luisterlooze stilt',
De werkelijkheid die alle pracht verwon.

Maar breekt de klaart opnieuw te morgen mild
In stralen uit, dan blijkt toch dageraad
Het wezen, waar de schijn voor ondergaat.

[Het Najaar teer getint, heeft teederheen]

Het Najaar teer getint, heeft teederheen
Van schoon doordroomd pastel en rijpen geur,
Vergoedend in een tooverfeest van kleur
Wat voor zijn aêm aan warmer gloed verdween.

De luchten liggen stil. Doch wat gebeur,
En zij dit zwijgen voorspel van geweën, -
Er is om alles nu een wonder heen,
Waarin 'k mijn hart tot hooger wijding beur.

Doch met den geur die damp't van ieder ding,
- Wierookend woud en ooft, lupine en hei, -
Vultrekt hij 't spel van zijn betoovering.

Wij sluiten de oogen, vreemd gestemd maar blij.
Zoo maakt de Herfst een pracht van elk bederven,
En waar wij droomen, drinken wij het sterven.

[Ik min u, Herfst, met meer bezonken gloed]

Ik min u, Herfst, met meer bezonken gloed
En zwaarder hartstocht, dan uw broeder Zomer.
De Zomer biedt zijn lust den wuften droomer;
U draag 'k veel meer van 't innerst zelf te moet.

Gij, Herfst, al naar uw dagen traag en loomer
Voortstromplen door den bleekren dag, vergoedt
In dieper peinzen en verklaarden moed
Des Zomers vroolijkheen. Gij maakt ons vromer.

En voor uw stilte vouwen wij de handen,
En voor uw zwijgen worden wij heel stil.
En met een blik op 't kalm gelaat der landen

Begeven we ons in uw gerijpten wil,
En kussen in uw pracht van paars en rood
De purpren lippen van den Trooster Dood.

[Zoolang ik leef, zal ik de pracht bestaren]

Zoolang ik leef, zal ik de pracht bestaren
Van dit mijn koninklijk verkozen land.
Dit heeft mijn strevend hart na rustloos varen
In 't eind geheimvol lachend overmand.

Kan 'k ook mij zelf dit wonder niet verklaren, -
Wat nood? Ik weet, en doe 't mij zelf gestand:
Hier kwamen storm en strooming tot bedaren;
Hier meer 'k de kielen, tot de vaart verzandt.

Door 't rijpe veld in zonneneevlen blauwend,
Windt de rivier bedacht haar zilvren straat,
Wijl rondom, naar elkander overschouwend,

De heuvels rijzen met omwuijd gelaat.
En 't welig groen der diepte, bosch en stroom,
Verlucht de luister van mijn vreedgen droom.

[Wanneer ik door 't priëel van blad en twijgen]

Wanneer ik door 't priëel van blad en twijgen,
Dat wild geboomte voor mijn wonig bouwt,
De verte zie, door zonnemist geblauwd,
Waarachter witte wolken rustig stijgen,

Verbaast mij de eigen rust en 't wondre zwijgen
Mijns harten, dat toch eens zoo wild en stout
Jaagde en van rust niet wist, maar trotsch en boud
Een halve wereld wilde tot zijn eigen.

Nu gaan mijn oogen zwevend over 't land,
Waar dorp aan dorp schuilt met geheven daken,
En 't Maaslint zilvert tusschen bloemgen rand:

Der hanen kraaien viert hun vroeg ontwaken...
Van alles wat 'k verlangde in lang verleen,
Bleef mij de vreugd over mijn land alleen.

[Ach, 't is verdriet te weten dat geen woord]

Ach, 't is verdriet te weten dat geen woord
Uw schoonheid ooit voor andren zal hergeven,
Blonde landouw, wier beeld mij is gebleven
Zooals gij sinds mijn jeugd mij hebt bekoord.

Hoe zal ook kunst, zoo vaardig en bedreven,
Uw welig aanzijn kleuren, sagenoord,
Met de einder die in 't rond u blauw omboordt
Tot schoon vizioen van blond en bloeiend leven?

En toch: dit is mijn vreugd, mijn hooge trots,
Deze allerheerlijkste belijdenis,
Te weten, dat mijn land zóó heerlijk is,

Zóó wonderlijk te schouwen schepping Gods,
Dat schooner dan 't ook heete in 't schoonst gedicht,
Zijn schoonheid voor mijn oogen openligt.

[Gij waart vertrouwd mij van mijn prilste jaren]

Gij waart vertrouwd mij van mijn prilste jaren,
Nog eer ik met beproefden blik verstond
De schoone weelde van uw rijken grond
En zwellend veld, - een veld van groene baren -

Met achter 't franjespel der korenaren
Uw blauwe verten, wazig, wijd-bezond,
En roodgedaakt, naar alle zijde in 't rond,
Uw dorpen schuilend onder ooft en blaren.

Gij wordt mij aldoor liever, dag aan dag,
En altijd meer, naar 'k langer u ontbeerde,
Nog méér naar 'k almaar mooier streken zag;

Want gij zijt mijn! En al mijn zwerven leerde
Mij niets zoo schoon, dan dat 'k, uw dichter, zelf
Mijn schoonheid enkel uit uw schoonheid delf.

[Geboorteland mij dierbaar om uw schoon]

Geboorteland mij dierbaar om uw schoon,
Gezegend om mijn jeugdherinneringen,
Heerlijker sinds in immer wijder kringen
Mijn leven dreef van de ouderlijke woon, -

Ik bleef in alle verten van u zingen,
Mijn beste vreugde stemde ik op uw toon,
Mijn toeverlaat, mijn lust en veilig loon,
Daar ik u lief had boven alle dingen.

Eerst werd gij me álles toen ik 't ál verloor
En 't liefste van mijn hart, onzegbaar droef,
Ter zaalge rust in uwen schoot begroef.

En in'ger min ik sinds u, dan te voor,
En voelt mijn hart uw zoden zich verwant,
Mij tweemaal heimstee, gij, mij heilig land?

[Mocht ik niet sterven waar ik ben geboren]

Mocht ik niet sterven waar ik ben geboren,
Wanneer de tijd mijn maat heeft uitgevuld,
Dan kom, o Dood, dien nacht en slaap omhult,
Ter gouden rijpte van 't doorzengde koren:

Dat 'k koren-zingen in mijn sluimer hoore,
Als gij mijn ooren zacht besluipen zult....
Mijn laatste droom zij van den glans vervuld
Van Limburgs stem en wonderzoet bekoren.

Dekt met een vlag van bloemen dan mijn baar,
Met bloemen van mijn land, de roode en blauwe,
Dat 'k dán nog kleurenschoon van ginder schouwe,

En laat mij hooren, fluistrend tot elkaar:
'Hoe lieflijk Limburg ook ons hart bekoorde,
't Werd rijker van den weerschijn zijner woorden.'